

UN DISC QUE HA FET HISTÒRIA

Segons la revista Rolling Stone, el millor àlbum de la història del pop/rock és *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* de The Beatles. El passat dia 1 de juny es compliren 50 anys d'aquest enregistrament. Presentam quatre visions diferents sobre aquest LP tan transcendent.

Quin disc el d'aquell any

Les sessions (la majoria nocturnes) del nou àlbum s'iniciaren el desembre de 1966 i finalitzaren l'abril de 1967

Enregistrament

PER JORDI VIDAL

Després d'anys de concerts, gires i compromisos discogràfics, l'agost de 1966 els Beatles varen dir prou i se centraren en l'enregistrament del que serà el seu millor disc, un dels àlbums més venuts de la història, quatre premis Grammy (1968), que forma part del fons bibliogràfic del Congrés dels EUA, i que segons la revista *Rolling Stone* (2003) és el millor disc de la història del rock, tant pel seu contingut musical, les seves lletres i una portada espectacular, tot allò envoltat en l'àmbit psicodèlic i espiritual de l'estiu de 1967, l'estiu de l'amor.

Gràcies a les memòries publicades del productor George Martin (*El verano del amor*, Editorial Milenio), de l'enginyer Geoff Emerick (*El sonido de los Beatles*, Editorial Indicios) coneixem els detalls dels enregistraments dels temes que s'inclouen en el disc, en realitat el que havia de ser el repertori d'una banda paral·lela als propis Beatles, un grapat de cançons allunyades dels èxits anteriors en forma de singles i números u, i sobretot de les cançons d'amor amb una lletra més bé simple, cosa que ja s'endevinava a partir de *Rubber Soul* (1965) o *Revolver* (1966).

Amb una vestimenta peculiar, barbes i bigots els Beatles se tanquen als estudis Abbey Road de Londres a partir de novembre de 1966. John Lennon ja no amaga que és miop i que duu ulleres i se seu a tocar *Strawberry Fields Forever*, que juntament amb *Penny Lane*, de Paul McCartney, se destinaren a un single (febrer de 1967) per calmar les demandes a nivell mundial. Tothom reclama i exigeix nou material als seus ídols. Els Beatles demanen paciència però cedeixen. Aquestes dues cançons no formaran part del projecte però marcaran la nova tendència. Feina a l'estudi i fora gires.

Beatles. WIKIMEDIA COMMONS

Les sessions (la majoria nocturnes) del nou àlbum s'iniciaren el desembre de 1966 i finalitzaren el mes d'abril de 1967, set-centes hores en una tasca innovadora, amb aparells de quatre pistes mesclades en mono, una barreja d'instruments agosarats com trompes, arpa, sitar, clarinets, clavecí, mellotron i altres teclats (fugint de l'esquema guitarres-baix-bateria), harmonies vocals i arranjaments singulars, molts sota la batuta de George Martin i treballats pels enginyers de so obedients a les exigències dels Beatles, als que era impossible dir-los que no a res.

Els primers temes enregistrats varen ser *When I'm sixty-four* i *A day in the life*; a partir de febrer de 1967 se gesta la idea de que el grup paral·lel interpreti un concert en

directe. Així se sent una orquestra que afina i se prepara. Les cançons sonaran sense pauses, una darrera l'altra, l'ordre de les quals no respon a l'ordre d'enregistrament, ja que *With a Little help from my friends*, la que havia de cantar Ringo, va ser la darrera, i en canvi al disc sona la segona, just després de l'obertura. La més complicada d'enregistrar va ser *A day in the life*. A part de ser dues cançons en una (en una estructura A-B-A), hi havia una orquestra simfònica que havia d'omplir vint-i-quatre compassos i un acord final interpretat amb tots els pianos i teclats dels que disposava l'estudi. El disc se va publicar al Regne Unit l'1 de juny de 1967.

Va ser una feina en equip, si bé la majoria de composicions són de Lennon-

McCartney. George Harrison contribuï amb *Within you Without you*, de regust hindú, que iniciava la cara B del disc de vinil i que suposava una espècie de parèntesi meditatiu en el ambient musical que se respirava en general. *Only a Northern Song*, descartada, se publicà amb la banda sonora de *Yellow Submarine* el 1969.

El 1978 el productor Robert Stigwood, amb Peter Frampton i els Bee Gees, convertiren el disc en una pel·lícula del mateix títol amb contribucions de diversos artistes.

Els detalls d'instrumentació es poden consultar obres com *Diccionario de los Beatles*, de Jordi Sierra i Fabra (Plaza & Janés), i *Guía completa de Canciones*, de W. J. Dowlding (Editorial Celeste).

Quatre cors solitaris cerquen militar per reinventar-se

Un dels gran encerts de l'àlbum: la reinvençió del grup.

Sonoritat

PER JOAN TRIAS

És 1967, l'any en què un festival de música acabarà donant nom a tota una revolució contra-cultural als EEUU la qual tindrà en el disc que complia 50 anys el passat 1 de juny la seva banda sonora predi-

lecte. És "l'estiu de l'amor" i quatre cors solitaris de la popularitat dels Beatles aconsegueixen donar a aquell moviment, gestat en el festival de San Francisco, un disseny sonor com mai abans no haurà tingut a cap altre moviment social.

La sonoritat, les cadències de les cançons a "sgt peppers", les noves textures musicals creades i les circumstàncies personals i socials que es mesclen entre els acords d'aquest disc donaran de sí la creació d'un LP que és tot un exercici d'avantguarda musical, sorgida en un moment en que ni la tècnica ni el context politico-so-

cial (fortament dividit entre el conservadorisme i la revolució hippie) posaven fàcil fer-ho.

Els "fab four" arrossegaven cansament provocat per l'enorme èxit del projecte i optarien per deixar els feixucs directes de fans cridant a més decibels dels que podien generar els equips de so per tancar-se en l'estudi d'Abbey Road amb qui en aquest treball s'acabaria de guanyar l'etiqueta de "cinquè beatle", George Martin, per a durant més de 400 hores d'enregistrament (un absolut luxe a l'abast de pocs) en un 4 pistes i 139 dies de feina, acabar de fer el

que serà el primer disc en vendre més còpies del format LP que dels senzills extrets de l'àlbum.

Més enllà de l'àmbit mitòman que enrevolten les xifres de vendes o dels centenars de disseccions i anàlisis creades en la part purament compositiva i a cops psicotròpica del disc, cal remarcar un dels grans encerts de l'àlbum més lluminós i conceptual dels britànics: la grandesa de la reinvençió del grup que es troba en "sgt peppers".

És un disc on hi ha cert excés, sobre-càrrega visual, sònica i compositiva; però és que des del so fins la imatge, passant per la concepció del disc, tot canvia en "sgt peppers" i ho fa apostant fort pel canvi, motivat en bona mida per la feina feta mesos enrere per Brian Wilson al front dels Beach Boys en un altre dels pilars de la música pop com és el disc "pet sounds".